Sfânta Xenia din Sankt Petersburg - Scrisori şi descrieri ale modului în care fericita Xenia i-a ajutat pe oameni

(24 ianuarie şi 11 septembrie)

Materiale despre Sfânta Xenia din Sankt Petersburg, Rusia:

https://archive.org/details/@steaemy?query=Xenia+Sankt+Petersburg+

****

Scrisori şi descrieri ale modului în care Fericita Xenia i-a ajutat pe oameni adunate de preotul E. Rahmaninov

Minunile care se săvârşesc în viaţa oamenilor datorită rugăciunilor sfinţilor şi bineplăcuţilor lui Dumnezeu - ale Fericitei Xenia sau ale altor sfinţi - sunt trăite în mod cu totul personal de către fiecare om. Le sunt date să trăiască minunile fie pentru întărirea credinţei, fie pentru ca ei să vadă, de unde şi prin rugăciunile cui le-a venit ajutorul, ajutorul plin de bucurie al lui Dumnezeu, pe care 1-au cerut.

Dacă un om, care a citit despre unele sau altele dintre minuni, aşteptă ca şi în viaţa lui să se manifeste exact aceleaşi minuni, el poate să o ia pe drumul necredinţei. Poate să ajungă la înşelarea diavolească. El se poate lăsa ispitit să caute minunile.

Este foarte important ca omul, nădăjduind în ajutorul lui Dumnezeu, să înţeleagă că el va veni în mod sigur şi să meargă pe drumul pe care ne cheamă Dumnezeu, ne cheamă sfinţii – drumul smereniei, al acceptării greutăţilor, al insultelor şi al jignirilor, al bolilor ca ceva necesar pentru îndreptarea vieţii sale, pentru ca să se pocăiască, pentru ca să-şi găsească drumul spre biserică.

Dacă omul caută, pur şi simplu, minunea, el spune: „Arătaţi-mi minunile şi eu voi crede", ceea ce, în mod logic, nu se va întâmpla. Acest om se minte singur. Pentru ca să înţelegem, să percepem minunile şi pentru ca ele să se producă în viaţa noastră, trebuie să cerem de la Dumnezeu să ne dea credinţă. Credinţa este baza, şi nu minunile. Dacă omul nu vrea să creadă, chiar şi în faţa celor mai clare minuni, el rămâne sceptic.

Preot Alexandr Le Suiss

Scrisoarea lui A. A., lucrătoare într-un magazin al unei firme din Sankt-Petersburg

„La începutul acestui veac, fiind încă tânără, m-am angajat într-unul din magazinele din Petersburg - casieră. Aici am cunoscut pe un coleg al meu, de care apoi m-am îndrăgostit. M-am căsătorit cu el şi am început să lucrez cu el în acest magazin. Soţul meu se bucura de reputaţia unui om priceput în afaceri, care-şi cunoştea meseria şi ştia să atragă cumpărătorii nemţi.
Un magazin din Moscova, aflând despre el, 1-a ademenit cu un salariu dublu faţă de acela pe care îl primea în Petersburg. Patronul nostru a încercat, prin toate mijloacele, să nu plece, promiţându-I chiar şi mărirea salariului, dar soţul meu nu a fost de acord cu propunerea lui şi am plecat împreună la Moscova. Dar Moscova nu ne-a primit cu prietenie. Noii colegi ai soţului meu au început să-1 invidieze şi să-i facă tot felul de neplăceri. Un an întreg am trăit în aceste condiţii, în cele din urmă, soţul meu nu a mai putut rezista, a lăsat serviciul şi ne-am întors la Petersburg, sperând că fostul patron îmi va primi soţul înapoi la magazin. Dar

socotelile noastre s-au dovedit a fi greşite. Fostul patron, supărat de plecarea soţului, a refuzat să-1 reprimească la lucru.

A început căutarea unui nou loc de muncă pe la diverse magazine. Acum soţul ar fi acceptat orice slujbă. A căutat mult timp. Ni s-au epuizat toate economiile, ba chiar şi îmbrăcămintea ni se uzase. Ajunseserăm la limita sărăciei. Părea că nu există ieşire din această cumplită situaţie.

Şi deodată a venit ajutorul tocmai de acolo, de unde părea că nu trebuia să-1 aşteptăm, într-una din zile, stând de vorbă cu o vecină despre situaţia grea în care ne aflăm, aceasta m-a sfătuit să merg la cimitirul Smolensk, la Fericita Xenia.

„Mergi, măicuţă, la Xenişca, mergi fără întârziere; ea i-a ajutat pe mulţi. Ia-1 si pe soţul tău cu tine", ne-a spus ea.

Aceste cuvinte ale acestei femei credincioase mi-au izbit păcătosul meu suflet, „într-adevăr, ce sunt eu, o neroadă, până acum să nu mă gândesc la bunul Dumnezeu? De ce nu 1-am rugat pe el să mă ajute?" aşa mă gândeam eu. Şi în acea clipă am alergat la soţul meu şi am început să-i spun să mergem la cimitirul Smolensk, ca să ne rugăm la mormântul Fericitei Xenia, deşi soţul meu era luteran. Se spune că înecatul se agaţă şi de un firicel de pai, aşa că soţul a fost de acord cu propunerea mea şi am plecat la cimitirul Smolensk, am rămas mult timp în paraclis. M-am rugat fierbinte Fericitei Xenia, şi i-am cerut ajutorul. Spre seară am ajuns acasă, am pregătit ceaiul şi ne-am aşezat la masă ca să bem ceaiul. Deodată uşa se deschide şi intră în casă un vânzător al unui mare magazin din Starona Petersburgului. Vânzătorul era un cunoscut al nostru.

„Am venit la dumneata, Ivan Ivanovici, ca să-ţi fac o propunere - spuse el, salutându-se cu soţul meu. A murit vânzătorul nostru cel bătrân, în locul său a fost numit adjunctul său, iar locul lui a rămas liber. Salariul este excelent: dar că trebuie să cunoşti limba germană. Te-am recomandat pe dumneata, iar patronul a fost de acord."
Ne-am minunat amândoi de ajutorul rapid pe care Fericita Xenia ni 1-a dat, dar deocamdată nu am spus nimănui nimic. A doua zi, soţul meu a mers la proprietarul magazinului, s-a înţeles cu el şi a început serviciul. Din nou am început să trăim fericiţi, mulţumindu-i neîncetat Fericitei Xenia pentru ajutorul dat.

Dar fericirea noastră nu a fost de lungă durată. Nici nu reuşisem bine să ne aranjăm, să ne procurăm îmbrăcăminte, că soţul meu a răcit şi a căzut la pat. A zăcut la pat două luni şi cu toate îngrijirile mele şi ale medicului, a murit. Boala şi

înmormântarea soţului meu m-a adus din nou la sapă de lemn. M-am îmbolnăvit foarte tare de nervi.

Le mulţumesc rudelor soţului meu, care, văzându-mi sărăcia absolută şi lipsa de ajutor, m-au adăpostit la ei. Aproape un an întreg am locuit cu ei. În acest timp m-am mai pus pe picioare cu sănătatea, dar din punct de vedere moral, mă simţeam rău. Fiind tânără şi capabilă de muncă, vedeam că mâncam ultimul dumicat al bietelor mele rude, de aceea am căutat de lucru. M-am străduit să găsesc orice, dar toate eforturile mele au rămas fără nici un rezultat. Atunci m-am hotărât să părăsesc oraşul Petersburg şi să plec la ţară, unde trăiau nişte cunoscuţi ai mei, pe care soarta ni-i scosese în cale pe vremea când eu şi răposatul meu soţ eram foarte săraci. Cândva îmi spuseseră, că vara, la ţară poţi găsi de lucru la câmp şi că munca este grea, dar măcar nu mori de foame.

În ajunul plecării am mers la mormântul Fericitei Xenia, m-am rugat şi i-am cerut ajutorul, iar a doua zi am plecat la ţară. Întâlnirea cu prietenii mei a fost călduroasă. Le-am vorbit despre situaţia mea grea şi i-am rugat să-mi găsească ceva de lucru.

„S-a nimerit cum nu se poate mai bine, măicuţă A. A. - îmi spuse cunoscuta mea - mâine trebuie să sădim în grădina de zarzavat ceapa, sfecla şi morcovul, o să ne ajuţi şi tu. Şi apoi o să găsim noi şi altceva de lucru."

Eram bucuroasă că voi începe să muncesc chiar de a doua zi. Şi mă pregăteam pentru a doua zi. Dar Dumnezeu hotărâse altfel. Chiar a doua zi am primit o scrisoare de la proprietarul magazinului în care lucrasem cu soţul meu răposat, îmi propunea să-mi reiau vechiul meu loc de muncă - casieră. Se înţelege, că am acceptat cu bucurie propunerea şi m-am întors la Petersburg.

Am început din nou să trăiesc zile senine, fericite, îmi făceam datoria foarte bine, căci îmi cunoşteam meseria, şi zilnic îi mulţumeam Fericitei Xenia pentru ajutorul ei minunat. Au trecut astfel trei ani şi jumătate. Relaţiile mele cu proprietarul care conducea firma şi cu toţi colegii mei erau dintre cele mai bune. Proprietarul chiar îmi spusese că-mi va mări salariul.

Dar de la o vreme, deodată am început să observ anumite şicane pe care mi le făcea şeful şi un comportament grosolan. Acelaşi lucru 1-am observat, cu timpul, şi din partea stăpânului. Neînţelegând despre ce este vorba, mi-am dublat străduinţele şi încercam cu toate forţele mele să fac în aşa fel încât relaţiile mele cu şeful să redevină din cele mai bune, aşa cum era la început. Şicanele şi observaţiile

nedrepte au început să se repete la fiecare minut. Nu mai puteam să rămân aici. Am plâns amarnic, când m-am hotărât să părăsesc locul de muncă, ştiind cât de greu este unei femei singure, să trăiască în Petersburg, neavând mijloace de trai şi nici o ocupaţie. Mai rămăsese o săptămână până la sfârşitul lunii, în care hotărâsem să-mi părăsesc serviciul, în prima zi de sărbătoare, după exemplul anilor trecuţi, am mers la cimitirul Smolensk, la Fericita Xenia, am dat o slujbă pentru pomenirea ei şi i-am cerut din tot sufletul meu un ajutor în găsirea unui nou loc de muncă.

Şi ce credeţi? Mergând a doua zi la magazin, deodată am observat că şeful nu numai că nu mă mai şicanează ca până acum, ci se poartă cu mine foarte politicos, la fel ca la început, mulţumindu-mi pentru munca mea şi rugându-mă ca, după terminarea programului, să rămân să discutăm. Nedumirindu-mă despre ce ar fi putut fi vorba, mi-am văzut de muncă. Pe la ora două, şeful s-a apropiat din nou de mine şi mi-a făcut cunoştinţă cu o doamnă îmbrăcată în doliu. Discutând cu noua mea cunoştinţă, am aflat că este sora şefului, că a rămas văduvă de curând, că nu are nici un mijloc de trai, dar că acum, Slavă lui Dumnezeu, a primit un loc de muncă bun, iar de mâine va începe lucrul.

După program şeful se apropie de mine şi îşi ceru scuze pentru faptul că în ultimul timp a fost nedrept cu mine şi că din această cauză m-am supărat foarte tare. Mi-a spus că s-a purtat astfel pentru că dorea ca sora lui să ocupe postul meu. Acelaşi lucru mi-a spus a doua zi şi proprietarul magazinului, căruia şeful meu îi spusese multe lucruri neadevărate despre mine.

Ajungând în acele zile acasă, imediat începeam să mă rog şi să-i mulţumesc lui Dumnezeu şi sfintei lui, Fericitei Xenia, pentru permanentul şi minunatul lor ajutor dat mie. Ba, mai mult: peste două zile am primit un colet poştal, nu se ştie de la cine, în care erau diferite lucruri de damă: un costum, o fustă, două fuste din mătase, pălărie şi altele, şi o scrisoare cu următorul conţinut: „Dragă necunoscută, te rog să primeşti lucrurile pe care ţi le-am trimis, căci eu nu mai am nevoie de ele, iar ţie îţi sunt foarte de folos, îţi cunosc situaţia grea şi ştiu ce greu îi este unei văduve sărace să trăiască. O necunoscută".
Neştiind cum să procedez cu pachetul, m-am adresat proprietarului, cerându-I sfatul. El a citit scrisoarea şi mi-a spus: „Poartă sănătoasă lucrurile care ţi-au fost trimise şi mulţumeşte-i lui Dumnezeu pentru că există în lume oameni buni, care nu îi uită pe săraci."Scrisoarea a rămas la proprietar.

De atunci a trecut mult timp. Lucrez şi acum la bunul meu patron, nu duc lipsă de nimic, sunt în cele mai bune şi mai prieteneşti relaţii cu toţi colegii mei de muncă şi sunt pe deplin fericită. Să dea Dumnezeu să trăiesc aşa până la moarte. Şi pentru

toate acestea trebuie să-i mulţumesc Fericitei Xenia, pentru rugăciunile ei şi ajutorul miraculos. Totdeauna eu o voi considera cea mai mare Sfântă."

***

Într-o zi, Iuliei U., care auzise multe despre ajutorul rugăciunilor Fericitei Xenia dar care nu le acordase o atenţie deosebită, îi căzu în mână o cărticică despre Fericita Xenia. A citit-o cu atenţie, iar povestirile despre ajutorul rugăciunilor Fericitei Xenia au produs asupra ei o impresie atât de puternică, încât s-a hotărât ca în toate împrejurările vieţii ei să se roage Fericitei Xenia. Şi credinţa ei nu a rămas fără răspuns. Iată acele situaţii în care Iulia U. vede ajutorul indiscutabil al Fericitei Xenia.

Soţul Iuliei, Dimitrie, a băut câţiva ani de zile, zi de zi. Din această cauză, în casă erau adesea certuri, strigăte, gălăgie mare. Mult s-a rugat soţia sa de el să renunţe la băutură şi s-a rugat fierbinte Fericitei Xenia. În cele din urmă, soţul s-a îmbolnăvit şi îşi pierdea adesea memoria. Dar soţia credincioasă nu a deznădăjduit. A început să se roage şi mai fierbinte Fericitei Xenia şi când soţul şi-a recăpătat cunoştinţa 1-a îndemnat şi pe el să se roage Fericitei Xenia. Şi rugăciunea soţiei credincioase a fost ascultată.

Venindu-şi o dată în fire, soţul îi spuse: „Roagă-te, draga mea, îţi dau cuvântul că atunci când mă voi însănătoşi, n-o să mai pun niciodată nici măcar o picătură de vodcă în gură."

Aşa s-a şi întâmplat. Soţul s-a însănătoşit şi de atunci, nu numai că nu a mai băut nimic, dar îi sfătuia şi pe alţii să renunţe la băutură.

Curând, soţul ei a trebuit să-şi caute de lucru. A căutat mult dar toate străduinţele lui au fost zadarnice, în cele din urmă s-a hotărât să meargă în oraşul vecin să-şi caute de muncă, înaintea plecării, femeia 1-a sfătuit să meargă la biserică şi să dea o slujbă de pomenire pentru Fericita Xenia. Soţul plecă şi nu trecură patru zile, că sosi o telegramă în care se spunea că soţul îşi găsise de lucru.
După zece luni de la angajarea sa, Dimitrie U., se îmbolnăvi de friguri, care îl chinuiră un an întreg. Nici un medicament nu 1-a ajutat, îngrijorată din cauza bolii soţului, soţia hotărî să meargă la Petersburg, la Fericita Xenia. Aici a dat o slujbă de pomenire, a luat nisip de la mormânt a cumpărat o icoană şi o curea. Sosind acasă a pus nisipul într-un săculeţ pe care 1-a cusut în perna soţului, icoana a agăţat-o deasupra patului său, iar mijlocul i 1-a încins cu cureaua. Chiar din prima noapte soţul s-a simţit mai bine şi a dormit liniştit! Frigurile nu 1-au mai supărat, iar dimineaţa s-a sculat complet sănătos.

***

Iată ce ne comunică în scrisoarea sa Ivanovna Treskina:
"Locuiesc în oraşul Nereht, în gubernia Kostromskaia. Am doi băieţi şi amândoi lucrează într-un birou, aflat la 40 de verste de oraş. Fiecare are apartamentul său. În ianuarie 1909, amândoi băieţii mei mi-au promis că vor veni să mă viziteze. Am aşteptat mult şi foarte nerăbdătoare venirea lor, dar ei nu mai veneau. Se apropia praznicul Fericitei Xenia. Sufletul meu parcă presimţea o nenorocire: nu mă gândeam decât la cum să mă ajute Dumnezeu, ca măcar o dată să ajung şi eu la mormântul Fericitei Xenia şi să mă rog! Dar neavând această posibilitate până acum, toată ziua de 23ianuarie am fost cu ochii în lacrimi, rugându-mă în sufletul meu în continuu, pentru a-mi ajuta mie şi copiilor mei. Ai casei mă întrebau de ce plâng, dar nu le-am spus nimic, iar lacrimile îmi curgeau şi mai tare şi tare. Aceasta s-a prelungit şi în ziua de 24 ianuarie, în cele din urmă nu am mai putut aştepta, mi-am luat paltonul şi am plecat la biserică, la slujba de vecernie. După vecernie 1-am rugat pe părintele să facă o slujbă de pomenire pentru Fericita Xenia şi în timpul slujbei am putut să plâng în voie şi să mă rog.

Puţin mai liniştită, am plecat acasă şi abia am reuşit să-mi scot paltonul că deodată mi-am văzut amândoi băieţii venind. Am alergat bucuroasă ca să îi întâmpin. Dar când au început să se dezbrace, imediat am văzut că mâna stângă a băiatului celui mai mic este pansată, îl întreb: „Ce ţi s-a întâmplat de ai mâna pansată?"

„Hai, mamă, nu te speria, totul este în regulă, îţi mulţumesc, sigur te-ai rugat astăzi pentru mine, iar rugăciunile tale m-au salvat de la moarte. Iată ce s-a întâmplat: încă de ieri vorbisem cu fratele meu să venim să vă vizităm, ştiind că la voi este zi de sărbătoare, că tu o venerezi pe Fericita Xenia. Dimineaţa trebuia să merg să-1 iau pe fratele meu şi împreună să venim la voi. Când am ajuns la el, încă nu era gata de drum printre alte lucruri, a scos din comodă şi un revolver, pe care 1-a lăsat pe masă, iar el cu soţia sa au plecat într-o altă cameră, ca să aranjeze lucrurile în geantă. Neavând nimic de făcut, am luat revolverul şi am început să-1 studiez, fiind ferm convins că este neîncărcat. Studiind revolverul mă gândeam: „Cât de mic este acest obiect şi cum poate să ucidă oamenii" şi în timp ce gândeam astfel, am îndreptat ţeava revolverului spre tâmplă, apoi spre inimă, trăgând de cocoş. Deodată se auzi o împuşcătură. M-am speriat îngrozitor, deşi nu simţeam nici o durere. Fratele meu şi soţia sa au alergat, speriaţi, în cameră; văd că mâna stângă este toată plină de sânge, că în mâna dreaptă ţin revolverul şi că sunt palid şi abia mă ţin pe picioare. Imediat m-au aşezat pe scaun. Mi-au spălat şi mi-au legat mâna, şi au trimis după doctor. Doctorul a constatat că glonţul mi-a străpuns numai partea moale a mâinii stângi, între degetul mare şi cel arătător, fără să atingă cât de puţin oasele. Mi-a pansat mâna şi mi-a spus că nu-i nimic grav, că peste câteva zile mâna

mea va fi complet vindecată. După ce m-a pansat, ne-am urcat pe cal şi am venit la voi."

Ce am simţit eu în timp ce fiul meu îmi povestea nu pot să exprim în cuvinte. Am înţeles cât de puternică este rugăciunea mamei pentru copiii ei, cum îi vine rugăciunea fierbinte şi cât de miloşi sunt sfinţii lui Dumnezeu şi de săritori la aceste rugăciuni. Minunat este Dumnezeu şi sfinţii săi!

Eu le impun şi copiilor şi nepoţilor să respecte memoria roabei lui Dumnezeu Xenia şi să nu o uite atunci când sunt în situaţii dificile.

***

În anul 1909, în Griazoveţk, un sătuc din gubernia Vologda, a avut loc o întâlnire la care s-au discutat diferite probleme ale agriculturii. Ţăranii au discutat mult asupra acestor probleme dar nu a ajuns la nici o înţelegere. Părerile lor erau împărţite. Şi cum se întâmplă adesea, încet-încet, au început discuţii aprinse, certuri între ei, strigăte, reproşuri, şi totul s-a terminat cu bătaie, în timpul acestei bătăi, A. I. Krutikov 1-a lovit pe vecinul său, Procoflev, atât de tare, încât i-a rupt mâna. Înfierbântaţi, nimeni nu a acordat incidentului atenţie (presupunând că totul se va termina aici):

Dar a doua zi, când Krutikov a aflat că Procofiev este bolnav şi stă la pat, că are mâna ruptă, a alergat imediat la vecinul său şi i-a cerut iertare. S-a rugat mult şi fierbinte de Procoflev ca să uite incidentul şi să-i ierte păcatul cel neintenţionat.

Dar Procoflev nu a vrut să-1 asculte pe vecinul său, "Nu pot să te iert - te voi da în judecată".

Krutikov şi-a vizitat vecinul de mai multe ori, rugându-1 să uite această întâmplare nefericită dar Procofiev nu a cedat rugăminţilor vecinului său. Dimpotrivă, a scos un certificat medico-legal şi 1-a înaintat instanţei spre acuzare.
Krutikov s-a speriat cumplit de tare. Dar nu avea nimic de făcut. A plecat la Vologda să consulte un avocat şi să-1 sfătuiască ce să facă. Dar nu 1-au încurajat nici avocaţii. Toţi au spus că fapta lui nu poate fi iertată, că poate fi pasibil de şase luni de închisoare.

Krutikov s-a întors la Vologda complet dărâmat. Nu mai mânca, nu mai bea şi nu mai putea dormi, între timp i s-a întâmplat un alt necaz, o mare nenorocire: i-a ars casa şi toate rezervele sale de lemne.

Dar această nenorocire parcă l-ar fi însufleţit pe Krutikov. Pentru un timp el a uitat de durerea pricinuită de proces, căci s-a apucat să-şi construiască o altă casă. Şi cât a ţinut construirea casei Krutikov a fost ocupat, uitând nenorocirea sa. Dar casa a fost gata. Krutikov s-a mutat cu familia în noua casă şi a început din nou să se gândească la ceea ce-l durea. Peste puţin timp a venit şi citaţia de la judecătoria judeţului, prin care i se comunica să se prezinte la tribunal.

Krutikov era disperat. „Eu - scrie el – am renunţat complet şi la mâncare şi la somn. Toţi ai mei dormeau, numai eu singur nu dormeam: ba plângeam, ba închinându-mă, mă rugam lui Dumnezeu < < Doamne, facă-se voia Ta> >".

Într-o seară Krucikov a ajuns acasă foarte obosit şi s-a întors în pat imediat, dar din nou, durerile legate de proces nu i-au dat pace sufletului şi din nou nu a putut închide ochii. A început să se roage şi să se închine din nou. În sfârşit, Krutikov nu s-a mai putut stăpâni, a sărit şi s-a dus să viziteze un vecin.

Tocmai în ziua aceea se nimerise ca să vină în vizită la acel vecin o rudă din Petersburg , care a adus multe noutăţi. Au început să discute despre diferite probleme, Krutikov - i-a povestit musafirei despre necazul său.

„Ia, dragul meu, această cărticică - îi spuse musafira - şi citeşte-o (îi dăduse o cărticică despre Fericita Xenia); am auzit că Fericita Xenia îi ajută mult pe cei aflaţi în necazuri, citeşte cărticica, roagă-te cu credinţă, iar Dumnezeu îţi va ajuta să scapi de necaz."

Krutikov s-a apucat de citit cu mare bucurie după ce ajunse acasă, aprinse focul şi toată noaptea a citit. „Cărticica aceasta m-a interesat foarte mult, scrie Krutikov. Cu cât citeam, cu atât îmi doream să aflu mai mult despre Fericita Xenia, despre descrierea situaţiilor în care Dumnezeu s-a milostivit de cei care aveau nevoi de mila Lui, la rugăciunile Fericitei Xenia. Totul mă impresionase atât de tare, eram atât de uimit, încât mi se zbârlise părul şi îmi îngheţase sângele în vine."
Krutikov a citit cartea de câteva ori, a stins focul şi spre dimineaţă s-a întins în pat. Dar nu putu, din nou, să adoarmă, „Ce se va întâmpla cu familia mea dacă mă vor închide? Este timpul să înceapă munca la câmp, şi numai eu sunt bun de muncă: în familia mea, ba unul este prea mic, ba altul este prea bătrân, se va ruina familia mea !!"

Sări din nou, se îndreptă spre icoană şi începu să se roage Fericitei Xenia, promiţând să ţină aprinsă în permanenţă, o candelă, spre pomenirea ei şi să-i cinstească totdeauna memoria dacă nu va fi trimis la închisoare.

În ziua fixată sosi judecătorul ţinutului. Se adunaseră mulţi reclamanţi şi pârâţi. S-a făcut prezenţa: a fost strigat şi Krutikov şi Procoflev şi martorii lor; toţi erau prezenţi. Au început dezbaterile. Judecătorul a avut multe procese, aşa încât a durat mult timp. În sală era o căldură sufocantă. Venise vremea prânzului, iar cazul lui Krutikov nu fusese dezbătut. Atunci Krutikov, dorind, pentru ultima oară să se împace cu Procofîev, 1-a întrebat pe grefier: „Cazul nostru va fi audiat curând?"

„Nu, nu atât de curând, cazul dumneavoastră va fi judecat ultimul" - îi răspunse grefierul.

„Atunci putem merge să bem un ceai?"

Zâmbind, parcă ghicindu-i gândul, grefierul îi privy pe amândoi şi spuse: „Da, puteţi merge, aveţi timp de un ceai!"

Krutikov, Procofiev şi martorii au ieşit şi au plecat la o ceainărie. Pe drum, Krutikov, chemând-o neîncetat pe Fericita Xenia în rugăciunile sale, 1-a rugat din nou pe Procofiev să se împace, dar Procofiev nu a fost de acord.Au ajuns la ceainărie, a cerut ceaiul şi 1-au turnat în cești.

„Poate că aici, la ceai, ne vom împăca, se gândi Krutikov, şi iarăşi începu să se roage în gând, cerând ajutorul Fericitei Xenia pentru aceasta. Au băut ceaiul, şi tocmai când Krutikov vroia să-1 roage din nou pe Procofiev să se împace, gardianul tribunalului veni la ei, în fugă, strigându- le:„ Ce faceţi aici, nerozilor, cazul vostru se dezbate, iar voi beţi ceai; grăbiţi-vă la tribunal."

Krutikov a alergat la tribunal ca ieşit din minţi dar nici Procofiev, nici martorii lui nu 1-au crezut pe gardian şi au rămas mai departe în ceainărie.

Krutikov a ajuns la judecată chiar în clipa în care judecătorul îl striga pentru a fi judecat.

Judecătorul întrebă: „Krutikov şi Procofiev, nu vreţi să vă împăcaţi?"

„Chiar asta doresc cel mai mult, onorată instanţă", răspunse Krutikov.

„Dar dumneata ce spui, Procofiev?"

„Nu este aici, răspunse grefierul. A plecat cu martorii săi să bea ceai."

„Ce? Obraznicii, eu vin special aici, din oraş ca să le fie lor mai uşor, iar ei, care au venit de la două verste, nu au putu să aştepte să li se dezbată cazul – spuse judecătorul."

Apoi scrise ceva pe filele dosarului şi a anunţat; „Cazul Procofiev contra Krutikov este clasat." Numai ce s-a dat sentinţa, că Procofiev veniră în sală!

„Sunt aici!" - spuse el judecătorului.

„Ieşi afară, îi răspunse judecătorul - du-te să bei ceai. Cazul dumitale a fost soluţionat deja."

Sala a izbucnit în râs la adresa lui Procofiev, dar lui Krutikov numai de râs nu-i ardea: era uluit. „Iată - gândi el - ce face Dumnezeu; iată cum lucrează Dumnezeu prin rugăciunile sfinţilor Săi". Şi fugi imediat acasă ca să-i facă o bucurie familiei sale, neştiind cum să-i mulţumească Fericitei Xenia.

Krutikov a trimis această relatare despre ajutorul miraculos al Fericitei Xenia, trimiţând şi bani pentru uleiul din candela ce arde neîntrerupt la mormântul Fericitei şi ne-a rugat fierbinte să facem o slujbă de pomenire.

***

Un om, pe nume Ştefan, din regiunea Kubanului, a zăcut doi ani de zile. Rudele lui 1-au îngrijit cu multă dragoste, dar de vindecat nu s-a vindecat.

Ivan Osipovici Andrienko, un om cinstit şi respectat, rudă a bolnavului, auzind că Fericita Xenia îi ajută pe toţi aceia care vin la ea cu credinţă, i-a scris preotului cimitirul Smolensk o scrisoare, rugându-1 fierbinte să facă o slujbă de pomenire la mormântul Fericitei Xenia şi să pomenească în rugăciunile sale pe bolnavul Ştefan. Se înţelege, că rugămintea lui Andrienko a fost îndeplinită.

După aceasta, la puţin timp, Andrienko îi scria egumenului bisericii cimitirului Smolensk: „Vă mulţumesc foarte mult pentru rugăciunile dumneavoastră către Dumnezeu şi către Fericita Xenia, pentru rugăciunile ei fierbinţi către Dumnezeu: bolnavul nostru Ştefan s-a însănătoşit, datorită rugăciunilor dumneavoastră şi ale roabei lui Dumnezeu Xenia. Doi ani a zăcut, dar acum este sănătos."

***

„Timp de doi ani nu am avut linişte din cauza unei probleme familiale - scria în scrisoarea sa Filip Ivanovici Sorokin, consilier universitar, pensionat - şi nu a fost

chip să o rezolv: totdeauna se ivea câte o piedică. Toată viaţa mea am locuit în Kiev, dar a trebuit să merg la Sankt-Petersburg pentru câteva zile. înaintea plecării mele, soţia mi-a spus că a auzit de la o cunoştinţă de a ei, că Fericita Xenia, al cărei mormânt se află în cimitirul Smolensk oferă ajutor şi reuşită în orice fel de problemă.

La 25 aprilie, sosind în Petersburg, m-am îndreptat spre cimitirul Smolensk, şi aici la paraclis, la rugăciunea mea, preotul a făcut o slujbă de pomenire la mormântul Fericitei Xenia; în timpul slujbei m-am rugat fierbinte, implorând ajutor. După aceasta, a doua zi, 26 aprilie am rezolvat, în două ore, fără nici o dificultate, problema mea, pe care timp de doi ani nu o putusem rezolva. Totul decursese atât de uşor ca şi cum o forţă mai presus de fire ar fi condus totul.

Pe data de 28 aprilie am mers din nou la paraclisul Fericitei Xenia ca să mă rog şi să-I mulţumesc lui Dumnezeu pentru mila Lui faţă de mine, păcătosul.

Nu mă refuzaţi, vă rog, primiţi această candelă de argint şi 25 de ruble pentru ulei, cu rugămintea ca uleiul să ardă continuu în candela de la mormântul Fericitei Xenia, timp de un an.

***

Un locuitor al oraşului Voronej A.I.A a suferit zece ani de o groaznică durere de cap. De nenumărate ori a mers la medic, sperând să se vindece, dar toate medicamentele prescrise de doctori nu i-au ameliorat deloc durerile. Şi în mod întâmplător, mergând în vizită la cineva, dădu peste o cărticică în care era vorba despre Fericita Xenia. Uluit de prezentarea atâtor situaţii în care Fericita i-a ajutat pe cei care au rugat-o, el 1-a rugat fierbinte pe posesorul cărţuliei, să-i dea, dar numai dacă are, fie ulei, fie puţin nisip de la mormântul Fericitei Xenia. Stăpâna casei nu avea ulei, dar i-a dat cu plăcere nisip.

Bucuros, A.I. a plecat acasă, a cusut nisipul într-o cârpă curată şi cu credinţă profundă în Dumnezeu şi în ajutorul Fericitei Xenia a început ca, zilnic, începând cu data de 8 ianuarie 1912, să pună nisipul sub perna sa. Şi, începând chiar din această zi, durerile de cap au încetat. Au trecut apoi, două săptămâni, timp în care durerile au încetat definitiv.

Neştiind cum să îi mulţumească lui Dumnezeu, A.I s-a grăbit să meargă la biserica Sfântul Mitrofan din Voronej, şi a dat aici o slujbă de pomenire pentru Fericita Xenia.

La 12 februarie 1912 A.I.A a scris o scrisoare părintelui egumen al cimitirului Smolensk, în care-şi exprima imensa lui bucurie pentru vindecarea lui miraculoasă şi îl rugă fierbinte să facă o slujbă de pomenire pentru Fericită, la mormântul ei şi să pomenească pe mult-păcătosul Aleksei şi Alexandru care s-a vindecat de cumplitele lui dureri de cap.

***

În oraşul Novorosîsk, în anul 1911, trăia o femeie grav bolnavă de cancer la sân. Numele ei era Xenia. În ciuda tratamentului prescris de diverşi medici, boala a avansat rapid. Suferinţele deveneau tot mai mari cu fiecare zi. Nemaisperând în ajutorul medicilor, bolnava a rugat-o pe o cunoştinţă a ei, O.V.K, ca să-i scrie părintelui stareţ al cimitirului Smolensk, o scrisoare şi să-l roage să facă o slujbă de pomenire pentru Fericita Xenia, iar după slujbă să-i trimită ulei din candela de la mormântul Fericitei.

Între timp, boala se agravase atât de tare, încât, după spusele medicilor, nu mai exista nici o speranţă de vindecare. Ei au refuzat de a ajuta în orice mod de a uşura suferinţele bolnavei. Bolnava zăcea în pat, nemaiputând nici să vorbească, şi nici măcar să-şi mişte o mână. Ridicându-i capul cu pernă cu tot îi dădeau doar câteva picături de apă. Se vedea clar că zilele îi erau numărate. A trăit aceste cumplite suferinţe până la data de 21 iulie când de la cimitirul Smolensk a primit o scrisoare prin care i se confirma că s-a făcut slujba de pomenire pentru Fericita Xenia şi că îi trimit ulei şi puţin pământ de la mormântul Fericita Xenia.

Imediat O.V.K i-a dat bolnavei o sticluţă cu ulei şi puţin pământ, iar cealaltă sticluţă a oprit-o ea, ca să-şi vindece piciorul. Pământul i 1-a pus bolnavei sub pernă, iar cu uleiul din sticluţă i-a uns sânul bolnav. Spre seară a uns-o din nou. Şi, lucru de minune, toată noaptea, bolnava a dormit uimitor de liniştită, ceea ce nu se mai întâmplase de nu se ştie când.

În dimineaţa zilei de 23 iulie, bolnava a cerut sticluţa cu ulei, stand în pat. Trecură încă două-trei zile şi sub ochii tuturor celor prezenţi, s-a produs minunea: bolnava s-a ridicat din pat, a traversat dormitorul, o parte din hol şi s-a oprit în faţa uşilor sufrageriei, căci încă se mai simţea slăbită. A doua zi veni în sufragerie, nemaisimţind nici o durere la sân.

Toţi aceia care o văzuseră pe Xenia că fusese pe moarte, nu puteau înţelege de nici un fel, de ce s-a produs cu ea asemenea schimbare, în ochii lor ea înviase din morţi. Toate acestea ne-au fost comunicate de către prietena Xeniei, O.V.K. Ea 1-a rugat,

în numele fostei bolnave, pe preot, să mai facă o slujbă de pomenire şi să-i mai trimită ulei şi de asemenea iconiţe şi cruciuliţe de la mormântul Fericitei Xenia.

***

Sora medicală M.I.Sergheevna din Elabug, în scrisoarea sa, din 5 octombrie 1912, adresată părintelui stareţ al cimitirului Smolensk scrie: „în ţinutul nostru, memoria roabei lui Dumnezeu Xenia este venerată de mulţi oameni, pentru că prin rugăciunile ei mulţi suferinzi, de diferite boli, s-au vindecat în mod miraculos.

Aşa s-a întâmplat şi cu o femeie din satul Staraie Sarali, care a fost lovită de o paralizie foarte gravă, timp de cinci luni nu a putut să stea în picioare. Ea a trimis o scrisoare la cimitirul Smolensk, cu rugămintea de a se face o slujbă de pomenire pentru Fericita Xenia şi să se facă rugăciuni la mormântul Fericitei, pentru vindecarea ei.

Încă înainte de a primi răspunsul de confirmare a oficierii slujbei la mormântul Fericitei Xenia, a simţit o ameliorare a boli, s-a ridicat în picioare, iar acum este pe deplin vindecată.

***

A. Smelova, din gubernia Perm, scrie, în scrisoarea din data de 11 ianuarie 1913: „Nu de mult, toate rudele mele sufereau atât de mult de pe urma diferitelor boli, că nu mai ştiam la cine să chem ajutor, în acest timp, absolut întâmplător, am afişat despre mai multe cazuri de vindecare miraculoasă, săvârşite prin rugăciunile Fericitei Xenia, şi am hotărât ca imediat să mă adresez ei, rugând-o să ne ajute. Am adunat ceva bani, după puterile noastre şi i-am trimis la paraclisul Fericitei Xenia, cu rugămintea de a se face o slujbă de pomenire pentru Fericita Xenia şi să se roage pentru uşurarea durerilor noastre. Pentru câteva copeici pe care reuşiserăm să le trimitem, am primit de la Domnul nostru Dumnezeu, la rugăciunile Sfintei Xenia, atâta milă şi atâtea binefaceri, încât nu pot fi exprimate în cuvinte.

Nu voi vorbi în această scrisoare despre alţii, ci despre mine însămi. Sunt o păcătoasă, nu ştiam să mă rog şi nu mă rugam, deşi sufeream de o durere îngrozitoare de cap, iar sufletul îmi era în permanenţă apăsat de o greutate, de tristeţe. Trimiţând şi eu, împreună cu ceilalţi, scrisoare la paraclisul Fericitei Xenia, nu m-am gândit că voi simţi vreo uşurare a durerilor sau că mă voi vindeca, de aceea nici nu am dat cine ştie ce atenţie scrisorii prin care ceream ajutor. Dar, minune dumnezeiască, curând după ce am trimis scrisoarea, am început să observ că durerile mele de cap devin tot mai slabe, tristeţea dispare, iar eu devin cu totul alta, nu posomorâtă ca mai înainte, ci plină de viaţă, în prezent sunt complet

sănătoasă. Nu mai sufăr nici de durerile de cap şi nici de tristeţe. Cu ruşine şi cu durere în suflet, recunosc faptul de a fi fost oarbă mai înainte, recunosc prostia de a nu crede în Dumnezeu şi sufăr profund pentru aceasta, îl rog fierbinte pe Dumnezeu, zi şi noapte, să-mi ierte cumplitul meu păcat. Acum nu numai ca eu cred tare dar sunt ferm convinsă şi ştiu cu siguranţă, că vindecarea mea şi cea trupească şi cea sufletească s-a produs mulţumită rugăciunilor fierbinţi ale celorlalţi oameni credincioşi pentru mine şi îndeosebi pentru rugăciunile Sfintei lui Dumnezeu, Fericitei Xenia. Doamne, iartă-mă, sunt o păcătoasă!"

***

Vera Karpova, din Belikovka, Kiev, îi scria părintelui stareţ, la data de 20 ianuarie 1913: „Cu doi ani în urmă m-am adresat dumneavoastră cu rugămintea de a vă ruga la mormântul Fericitei Xenia pentru a-1 ajuta pe bunul meu prieten Simeon O. După cum vă scriam în acea scrisoare, acest om, o persoană ireproşabilă şi credincioasă, a fost dat afară din serviciu, în urma unor aranjamente ale duşmanilor lui. El avea o familie numeroasă şi în afară de salariu nu mai avea nici un ajutor de trai. Pierderea serviciului, sărăcia îngrozitoare şi suferinţele îl îngrozeau şi pe el, dar şi pe familia lui. Nu exista nici o speranţă, după cum se vedea, pentru a ieşi din această situaţie. Dar în acest timp, întâmplător am citit în „Pelerinul" un anunţ despre Fericita Xenia şi ne-am hotărât să ne adresăm ei, rugând-o să ne ajute, crezând că Dumnezeu nu lasă fără răspuns bun cererile Sfintei. Imediat v-am şi trimis o scrisoare cu cererea sus menţionată. Imaginaţi-vă cât de mare ne-a fost uimirea când, deodată cu răspunsul dumneavoastră, prin care ne comunicaţi că cererea ne-a fost îndeplinită, am primit şi o altă confirmare, aceea prin care s-a hotărât ca situaţia domnului Simeon O să fie reanalizată. După o nouă analiză situaţia domnului S O a luat o turnură fericită. Domnul Simeon O. a fost pe deplin reabilitat şi i s-a oferit un loc nou, mai bun decât cel de dinainte, loc în care lucrează şi acum. Această schimbare fericită a situaţiei nu o putem pune decât pe seama ajutorului Fericita Xenia, care s-a rugat pentru el."

***

Vera I.Gabina, din Taşkent, care ne ruga să facem o slujbă de pomenire pentru Fericita Xenia, ne scria în scrisoarea sa către părintele stareţ, din 26 ianuarie 1913, că toate dorinţele inimii ei, rugăciunile ei şi cererile pe care le-a adresat lui Dumnezeu prin bineplăcuta lui Dumnezeu, Fericita Xenia, s-au realizat acum într-un mod miraculos: fiica ei, Valentina, s-a vindecat complet de boala de care suferise. Mama ei, care paralizase, acum se simte mult mai bine: ea umblă fără ajutorul cuiva, vorbeşte clar şi pe faţa ei nu a mai rămas nici o urmă a bolii de care suferise, doar că nu poate să ţină în mâna dreaptă lucrurile, dar cu ajutorul lui Dumnezeu, va trece şi asta curând. Toţi ai ei, care mai înainte se iubeau, trăiau

acum răspândiţi prin diferite locuri din Turkistan şi aproape că nu se mai vedeau. Din această pricină, rudele ei erau foarte mâhnite şi-1 rugau pe Dumnezeu, prin Fericita Xenia, ca să-i adune din nou la un loc, să fie din nou împreună. Şi, minune, la sfârşitul anului 1912, chiar în ajunul Naşterii Domnului, lucrurile au evoluat în aşa fel, încât s-au adunat cu toţii în acelaşi oraş, iar acum trăiesc cu toţii ca într-o singură familie.

(Extras din cartea - Sfânta Xenia cea smerită si nebună pentru Hristos)

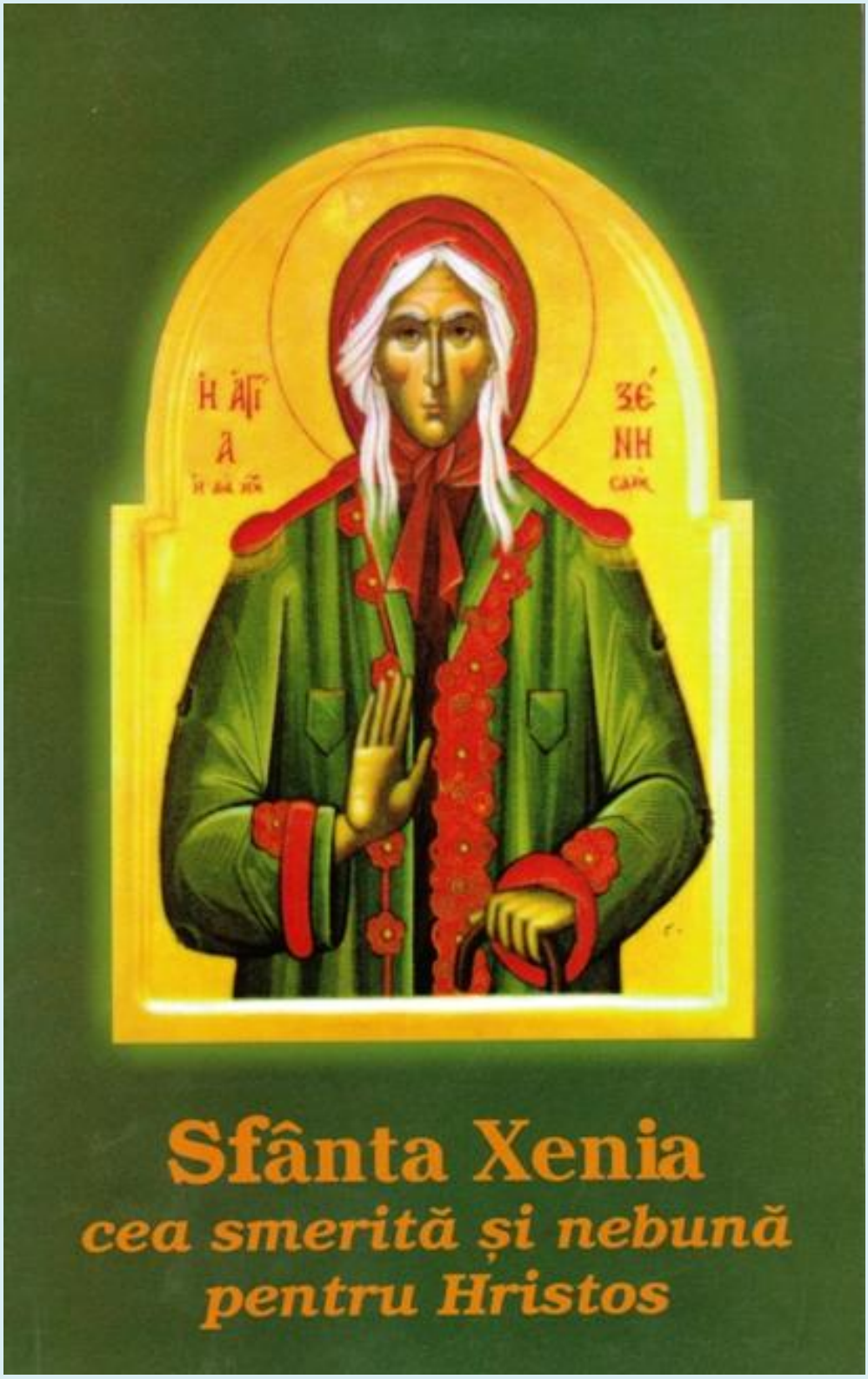

Un sfat de la Sfânta Xenia de Sankt-Petersburg - „Niciodată, în viaţă, să nu faceţi rău nimănui."